

Arrest

nr. 229 144 van 22 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampsiaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 juni 2019 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 4 februari 1987.

In oktober 2018 biedt de verzoekende partij zich samen met mevrouw B.K., met de Poolse nationaliteit, aan bij de administratieve diensten van de stad Genk en uiten hun voornemen om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen.

Op 15 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister bevoegd voor asiel en migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Vervolgens dient de verzoekende partij een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Bij arrest van 3 juli 2019 met nummer 223 586 wordt de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingewilligd, maar de vordering tot schorsing wordt verworpen. Bij arrest van 6 augustus 2019 met nummer 224 695 wordt het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 1 maart 2019 vraagt de verzoekende partij een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Europese Unie aan, met name als partner in een duurzame relatie met mevrouw B.K. die de Poolse nationaliteit heeft.

Op 20 juni 2019 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van 22 november 2019 met nummer 229 143 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring dat tegen de beslissing van 20 juni 2019 ingediend werd.

Op 24 juni 2019 neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Bij arrest van 3 juli 2019 met nummer 223 585 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

Op 24 juni 2019 neemt de gemachtigde ook de beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door de politie PZ Carma en een medewerker van DVZ op 24.06.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten;

Naam : A. S. H. (...)

voornaam : S. (...)

geboortedatum : 04.02.1987

geboorteplaats : Kalaat M'Gouna

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

De beslissing tot verwijdering van 24.06.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.01.2019 dat hem betekend werd op 15.02.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een Inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart dat hij sinds 2017 In België verblijft. Hij geeft aan dat hij hier samen woont met zijn vriendin. Ze hebben elkaar leren kennen in Holand in een discotheek. Betrokkene geeft aan dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij hier met zijn vriendin samenwoont. Verder geeft hij aan niet ziek te zijn en geen kinderen te hebben.

Betrokkene bood zich op 9.10.2018 aan bij de gemeente Genk om inlichtingen in te winnen betreffende een aanvraag tot wettelijke samenwoning met de Poolse onderdane K. B. (...) '17.02.1976 die legaal in België verblijft. Tot op heden werd er echter geen verklaring wettelijke samenwoning opgemaakt. Het feit dat betrokkene de Intentie heeft om wettelijk samen te wonen met mevrouw K. (...) geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet In disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien volstaat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats niet om een gezinssituatie, zoals bepaald In artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene diende op 1.03.2019 wel een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/2 in functie van een duurzame relatie met zijn partner. Deze aanvraag werd geweigerd op 20.06.2019. Deze beslissing is op 24.06.2019 aan betrokkene betekend.

Betrokkene toont niet aan dat hij enkel In België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat K. B. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als mevrouw K. B. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog In België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en In het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een Inreisverbod van minder dan twee Jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsplicht.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe

"Verzoeker werd in het bezit gesteld van een inreisverbod voor een periode van twee jaren.

Eerstens dient het benadrukt te worden dat verzoeker nu al enige tijd samenwoont met mevrouw K. B. (...). Omdat ze een erg standvastige relatie hebben, wensen ze hun relatie te officialiseren, door het aangaan van een wettelijke samenwoning. Evenwel, omdat ze nog niet alle documenten in het bezit

hadden, hadden ze (slechts) een afspraak bij het stadhuis van Genk op 24.06.2019 om de wettelijke samenwoning in te dienen. Evenwel, net op 24.06.2019 's morgens, werd verzoeker opgepakt en meegenomen naar de politie en vervolgens naar het gesloten centrum te Merksplas. Het dient dan ook benadrukt te worden dat de bestreden beslissing een enorme schending is van het recht op gezinsleven van verzoeker met zijn partner. Het is voor hen zeer moeilijk, zonet onmogelijk om elders hun relatie verder te zetten. Exemplatief kan er gesteld worden dat beiden het centrum van hun belangen in België hebben.

Verder wenst verzoeker te wijzen op een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.*

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.

De beslissing wordt als volgt gemotiveerd door de Dienst Vreemdelingenzaken:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.01.2019 dat hem betekend werd op 15.02.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing."

Het dient evenzeer benadrukt te worden dat verzoeker schorsend beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing! Er zou toch mogen verwacht worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan op de hoogte is bij het nemen van de bestreden beslissing. Om deze reden kan verzoeker in België blijven, in afwachting van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangaande de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 15.01.2019 .

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Het bestreden inreisverbod verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de duur van het opgelegde inreisverbod, merkt de Raad voorafgaandelijk op dat, overeenkomstig § 1, eerste lid, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld “*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*”. In voorliggende zaak wordt een inreisverbod voor twee jaar opgelegd. De verwerende partij motiveert dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 juni 2019 gepaard gaat met dit inreisverbod, dat de verzoekende partij een vorige beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd dat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan het nieuwe bevel om het grondgebied te verlaten en dat er een risico op onderduiken bestaat. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod met een duur van twee jaar proportioneel wordt geacht, met name “*de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven*”. Hierbij wordt tevens uiteengezet dat bij de beslissing rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en een schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen. De verzoekende partij verklaart immers geen minderjarige kinderen of medische problemen te hebben. Vervolgens wordt ingegaan op de voorgehouden relatie van de verzoekende partij met een Poolse onderdane die in België verblijft en met wie de verzoekende partij samenwoont. Er wordt aangegeven dat de aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geweigerd werd op 20 juni 2019. Aldus blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden die de zaak kenmerken.

De Raad is in het licht van de elementen van de zaak van oordeel dat de keuze voor een inreisverbod van twee jaar in voorliggende zaak op afdoende wijze gemotiveerd is. De motivering van het bestreden inreisverbod is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van de door de verzoekende partij geschonden geachte bepalingen van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (*cfr.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luiden als volgt: “§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk

geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Hieruit volgt dat een inreisverbod van maximum drie jaar wordt opgelegd wanneer er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift niet dat *in casu* haar een inreisverbod opgelegd wordt op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Dit omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat zij een vroegere verwijderingsbeslissing niet heeft uitgevoerd. De stukken van het dossier bevestigen dat de verzoekende partij in het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat en dat op dezelfde dag werd uitgereikt, geen termijn voor vrijwillig vertrek kreeg toegekend. De verzoekende partij toont ook niet aan dat zij enig gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 januari 2019.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing ten onrechte op het risico op onderduiken wordt gebaseerd, wijst de Raad erop dat in het bestreden inreisverbod louter de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) die hebben geleid tot het niet langer toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, worden herhaald. De bestreden beslissing gaat immers gepaard met voormelde beslissing. De verzoekende partij betwist vervolgens het vastgestelde risico op onderduiken. Dit betreft een motief dat eigenlijk is verbonden met de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, meer bepaald de hierin vervatte beslissing om dit bevel niet langer gepaard te laten gaan met een termijn voor vrijwillig vertrek. Alhoewel deze beslissing gepaard gaat met de bestreden beslissing, maakt deze beslissing als dusdanig niet het voorwerp uit van huidig beroep. Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering van 24 juni 2019 werd een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend. Bij arrest van 3 juli 2019 met nummer 223 585 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. In voormeld arrest wordt met betrekking tot het beroep dat ingediend werd tegen het bevel van 15 januari 2019 gesteld dat: *“Verzoeker betwist nog dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van een risico op onderduiken. Hiertoen wordt besloten omdat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, waar hij geen gevolg heeft gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 15 januari 2019, hem betekend op 15 februari 2019. Verweerder stelt in zijn beslissing dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker vrijwillig gevolg zal geven aan het nieuwe bevel.*

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, heeft het gewone schorsings- en annulatieberoep dat verzoeker indiende tegen het bevel van 15 januari 2019 geen schorsende werking, zodat ook niet kan worden vastgesteld dat verweerder hiermee ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

*Verzoeker overtuigt niet dat verweerder op onzorgvuldige wijze tot zijn vaststelling van een risico op onderduiken is gekomen. Integendeel blijkt uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 24 juni 2019 als volgt: “Nav actie sefor wordt aangebeld aan de woonst van betrokkene. Deze neemt evenwel te voet de vlucht doch kan gevat worden door PZ CARMA”. De verzoekende partij heeft de voortzetting van het beroep tot nietigverklaring niet gevraagd (RvV 229 122 van 22 november 2019). De verzoekende partij weerlegt het motief niet dat er *in casu* grond is tot het opleggen van een inreisverbod, waar haar in de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.*

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod verder te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).* Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het

bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Er dient te worden vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Deze motivering staat los van het motief waarom er een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan en omdat een eerdere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. De duur van het inreisverbod wordt op twee jaar bepaald, met name *“de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven*. Hierbij wordt tevens uiteengezet dat bij de beslissing rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en een schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen. De verzoekende partij verklaart immers geen minderjarige kinderen of medische problemen te hebben. Vervolgens wordt ingegaan op de voorgehouden relatie van de verzoekende partij met een Poolse onderdane die in België verblijft en met wie de verzoekende partij samenwoont. Er wordt aangegeven dat de aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geweigerd werd op 20 juni 2019. Tot slot wordt gesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

De verzoekende partij betwist de wijze waarop de verwerende partij haar familielevens beoordeeld heeft.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- of gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- of gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- of gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij beroept zich op een gezinsleven in België met een Poolse vrouw die hier legaal verblijft. Zij stelt in dit land *“al enige tijd”* met haar samen te wonen, maar verduidelijkt dit niet. Zij wijst erop dat zij en haar partner zich op 9 oktober 2018 hebben aangeboden bij de stad Genk om inlichtingen in te winnen in verband met een wettelijke samenwoning. De verzoekende partij voert aan dat zij en haar partner net op de dag van de vrijheidsberoving hiervoor alle vereiste documenten hadden verzameld en een afspraak hadden gemaakt bij de stad Genk.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder bij het nemen van deze beslissing rekening heeft gehouden met verzoekers voorgehouden relatie met een Poolse vrouw die legaal in België verblijft en hun intentie om wettelijk te gaan samenwonen. Verweerder wijst erop dat dit gegeven verzoeker nog niet automatisch recht geeft op een verblijf. Hij stelt vast dat de verzoekende partij en haar partner op 9 oktober 2018 inlichtingen inwonnen bij de gemeente omtrent een wettelijke samenwoning, maar dat er tot op heden nog steeds geen verklaring van wettelijke samenwoning werd opgemaakt. Er werd wel een aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet ingediend, maar deze aanvraag werd op 20 juni 2016 geweigerd. In deze beslissing, waarvan de verzoekende partij ook op 24 juni 2019 in kennis werd gesteld, oordeelde verweerder reeds dat de ter staving van een duurzame partnerrelatie voorgelegde stukken enkel kunnen aantonen dat de

verzoekende partij en mevrouw B.K. elkaar kennen sinds 2015, maar hieruit niet blijkt dat de contacten verder gaan dan een loutere vriendschapsrelatie. Uit de voorgelegde stukken blijkt volgens verweerder niet wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van de verzoekende partij in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden en of zij elkaars familie en vrienden kennen. Het gegeven dat de verzoekende partij sinds 1 maart 2019 officieel is gedomicilieerd op het adres van mevrouw B.K. volstaat volgens verweerder ook niet om een duurzame partnerrelatie of gezinsleven aan te tonen. In de bestreden beslissing stelt verweerder nog dat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats niet volstaat om een gezinssituatie zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM te scheppen. Een terugkeer naar het land van herkomst staat volgens hem daarenboven in geen geval in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Hij merkt op dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Verweerder benadrukt dat zowel de verzoekende partij als mevrouw B.K. wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op verzoekers illegale verblijfssituatie in België.

Het EHRM oordeelt dat het begrip ‘*gezin*’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk, maar ook andere *de facto*-gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Zowel de stabiele *de facto*-partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht, als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip “*gezinsleven*” (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘*gezinsleven*’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

In casu heeft de verwerende partij de mogelijkheid gehad het effectief beleefd en duurzaam karakter van haar relatie met alle volgens haar nuttige gegevens en stukken aan te tonen voor het bestuur in het kader van haar eerdere aanvraag tot gezinshereniging. Op basis van de voorgelegde stukken oordeelde verweerder dat de verzoekende partij er niet in slaagde dit bewijs te leveren en deze stukken weliswaar toelaten vast te stellen dat de verzoekende partij en mevrouw B.K. officieel op hetzelfde adres verblijven en zij elkaar reeds kennen sinds 2015, maar niet dat er ook sprake is van een duurzame partnerrelatie of gezinsleven. Dit standpunt van verweerder is de verzoekende partij gekend en zij uit geen concrete kritiek hierop.

In casu overtuigt de verzoekende partij niet dat er sprake is van een hechte, effectief beleefde en standvastige relatie die als gezinsleven onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. Er is weliswaar sprake van een samenwoning en de betrokkenen hebben voor de gemeente een intentie geuit om wettelijk te gaan samenwonen, dit is niet betwist, maar hiermee toont de verzoekende partij op onvoldoende concrete wijze aan dat er ook sprake is van een standvastige en duurzame partnerrelatie. Er is geen sprake van gezamenlijke kinderen.

De verzoekende partij licht nog toe dat zij en mevrouw B.K. sinds zij bij de gemeente op 9 oktober 2018 inlichtingen inwonen over een wettelijke samenwoning nog geen verklaring van wettelijke samenwoning hebben kunnen afleggen, omdat zij hiervoor nog niet in het bezit waren van alle vereiste documenten. De verzoekende partij stelt dat zij net op de dag van de vrijheidsberoving wel beschikten over alle vereiste documenten en een afspraak hadden gemaakt bij de gemeente. Dit betoog beperkt zich evenwel tot loutere beweringen, waarvan geen begin van bewijs wordt voorgelegd.

Zelfs voor zover daarenboven alsnog een beschermenswaardig gezinsleven zou moeten worden aangenomen, kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat in geen geval sprake is van disproportionaliteit tussen verzoekers persoonlijke en/of gezinsbelangen en het algemene belang. Verweerder merkt in dit verband op dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land

van herkomst. Hij benadrukt dat zowel verzoeker als mevrouw B.K. wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op verzoekers illegale verblijfsituatie in België.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Op geen enkel ogenblik beschikte de verzoekende partij over een legaal verblijf in België.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij steeds illegaal in België heeft verbleven, moet worden aangenomen dat het ingeroepen gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Uit de rechtspraak van het

EHRM volgt dat in deze situatie enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel van het 8 EVRM.

De verzoekende partij brengt geen concrete elementen naar voor die kunnen wijzen op dergelijke uitzonderlijke omstandigheden. Hij betwist het motief in de bestreden beslissing niet dat het gezinsleven ook elders, zoals in verzoekers herkomstland, kan plaatsvinden. Concrete en onoverkomelijke hinderpalen hiervoor worden niet aangebracht. Verzoeker brengt geen elementen naar voor die erop wijzen dat de doorgevoerde belangenafweging onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Rekening houdende met hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat als gevolg van de bestreden beslissing de beweerde gezinsbanden noodzakelijkerwijze zullen worden verbroken of dat deze beslissing het ingeroepen gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker en mevrouw B.K. enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. De beslissing werd zorgvuldig voorbereid en is gesteund op een correcte feitenvinding. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. In de thans voorliggende omstandigheden wordt evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Ten overvloede dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij na het nemen van de bestreden beslissing een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. Noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing een grief op grond van artikel 3 van het EVRM ontwikkeld heeft. Indien de verzoekende partij als vluchteling erkend wordt of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend krijgt, dan vormt dit de grondslag om de opheffing van het inreisverbod te krijgen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS